

سکوت؛ در انتظار...

www.ketab.ir
مهناز صیدلی

۱۴۰۲ زمستان

سکوت؛ در انتظار...

نویسنده: مهناز صیدی

شابک: ۹۷۸-۹۶۴-۲۹۱۹-۲۲-۶

شماره کتابشناسی ملی: ۱۹۵۰۷۷۴

نهم: شویست نشر:

زمستان ۱۴۰۲: زمان نشر:

۱۰۰ جلد: شمارگان:

رضا هاشمی: تالیرچاپ:

قیمت: ۳۹۵,۰۰۰ تومان

سادآوری اخلاقی و سحرفکانی:

کلیه حقوق ناشر، از این اثر متعلق به انتشارات شادان است و هرگونه استفاده مادی، معنوی و غیره (به هر شکل و در هرگونه بستر واقعی یا مجازی) صرفاً با کسب اجازه رسمی از ناشر (هایندۀ نویسنده) امکانپذیر می‌باشد.

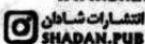
دفتر مرکزی: تهران

اشرافی اصفهانی - بالاتر از نیایش - خیابان دریندی - شماره ۳۵

تلفن ۰۲۰-۰۸۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰۰

www.shadan.ir

info@shadan.ir

در اینستاگرام نیز همراهان باشید

عنوان: سکوت؛ در انتظار... . پدیدآور: مهناز صیدی/

تهران: شادان / ۱۳۸۸ / ۵۶۸ صفحه / رومان / ۱۱۱۴

شابک: ۹۷۸-۹۶۴-۲۹۱۹-۲۲-۶

فهرست توییسی بر اساس اطلاعات فیبا.

موضوع: داستانهای فارسی- قرن ۱۴-

رده‌بندی کنگره: PIR ۸۱۴۱ و ده بندی دیوبی: ۸۲۳، ۶۲

شماره کتابشناسی ملی: ۱۹۵۰۷۷۴

این افکارِ دست و پاگیر!

تمامی ما به خوبی از آنچه فرهنگ مردم یک بوم را می‌سازد آگاهیم و می‌دانیم سالها و قرن‌ها می‌گذرند تا مجموعه‌ای از آداب، رسوم، دانش و هنر هر ملتی تبدیل به فرهنگ شود.

همینجا سخن را از طولانی شدن درز می‌گیرم که بعثت تخصصی خواهد شد و فقط به این نکته پستنده می‌کنم که علیرغم احترام خاصی که هر کس برای فرهنگ خویش قائل است ولی گاهی می‌باید در مورد برخی از این افکار و عادات - به غیر از آنچه موارد اعتقادی نام دارند - تأمل کرد.

به همین اطراف خود نگاهی نمی‌گردد و از بین و بُن تمامی آنچه را که مجموعه فرهنگ ما را تشکیل داده‌اند کنار گذاشته و هیچ حلقه اتصالی با آن باقی نگذاشته‌اند، اما گروهی دیگر بیش از آنچه باید، به برخی رسوم نامأتوس با زمانه‌ما، همچنان چسبیده‌اند و متاسفانه به شکلی غیرقابل تغییر آن را نگاه می‌کنند.

گاهی در میان همین آدم‌هایی که ما می‌شناسیم (یا حتی خود ما) همین احساس مسئولیت‌های خارج از قاعده هم مشکل‌ساز می‌شود. مهر مادری، محبت خواهر و برادری و مواردی از این دست خوب و پسندیده هستند و قابل تحسین، اما این که برای همین محبت‌ها نیز می‌باید حدّ و اندازه قائل شد مسئله‌ای

قابل تأمیل است.

آیا احساس مستولیت در قبال اطرافیان می‌تواند همیشگی و همه‌جایی باشد؟ آیا می‌باید زندگی یکی برای دیگری نابود شود؟ در واقع آیا این موضوع که فلان کار را برای فرزندم، خواهرم، مادرم یا هر کس دیگری انجام می‌دهم و این کار را به بهای از دست دادن زندگی خود ادامه می‌دهم، صحیح و منطقی است؟

تا به حال شرح حال چند نفر را شنیده‌اید که به دلیل حمایت همیشگی از فرزند، خود را از یک زندگی تازه محروم کرده‌اند! یا به دلیل تنها نشدن پدر و مادر، فرزندی از تشکیل خانواده خودداری کرده است! شاید هم نمونه‌های بیشتری را هر یک از ما داشته باشیم. نمی‌خواهم در مورد درست یا غلط بودن این کار صحبت کنم ولی به نظر من، ارزش زندگی هر انسان به اندازه‌ای است که خداوند، زندگی او را برای زندگی تمامی انسان‌ها میداند.

داستان امروز هم از آن سوژه‌هایی است که نگاه نویسنده، به آن جانی دوباره داده و خواننده را به دنبال خود خواهد کشاند. گاهی ساده‌ترین موضوعات دستمایه کار نویسنده‌ای صاحب سلیقه می‌شوند که خواننده را به دوباره نگاه کردن و ادار می‌سازد: دوباره دیدن آن چه شاید خیلی ساده از کنارش گذشته و جدی نگاهش نکرده است.

این همان هنر و رسالت نویسنده است که اگر به انجام پرساند، کار خود را کرده است، کاری کارستان! شاید یا ایجاد تأمیل بیشتر در خوانندگان، آن تائیر لازم صورت پذیرد تا از قیدهای اضافی و گاهی غیرمنطقی خلاص شویم.

تا کتابی دیگر و تجربه‌ای تو

پیغم رحیمی

۸۹ ماه

تهران

لیل لیل